

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 164/12
Люксембург, 12 декември 2012 г.

Заклучение на генералния адвокат по дела C-201/11 P, C-204/11 P и
C-205/11 P
UEFA и FIFA/Комисия

**Генералният адвокат г-н Jääskinen предлага на Съда да отхвърли жалбите,
подадени от FIFA и UEFA срещу решенията на Общия съд относно
телевизионното излъчване на Световното първенство по футбол и на
Европейското първенство**

Когато тези първенства се считат от държавите членки за събития от голямо значение за обществата в тези държави, с цел гарантиране на достъп на широката общественост до тях те могат да изискват излъчването им по безплатна телевизия

Директивата относно упражняването на телевизионна дейност¹ позволява на държавите членки да забранят изключителното излъчване на събития, които те считат, че са от голямо значение за тяхното общество, когато такова излъчване би лишило голяма част от обществеността от възможността да следи тези събития по безплатна телевизия.

Международна футболна федерация (FIFA) организира финала на Световното първенство по футбол („Световното първенство“), а Съюзът на европейските футболни асоциации (UEFA) организира Европейското футболно първенство („Европейското първенство“). Продажбата на правата за телевизионно излъчване на тези първенства представлява значителен източник на приходи за тях.

Белгия и Обединеното кралство съответно изготвят списъци на събитията, които се считат за имащи голямо значение за обществата в тези държави. Тези списъци включват по-специално за Белгия всички мачове от финала на Световното първенство по футбол, а за Обединеното кралство — всички мачове от финала на Световното първенство по футбол и на Европейското първенство. Тези списъци са изпратени на Комисията, която решава, че те са съвместими с правото на Съюза.

FIFA и UEFA обаче обжалват тези решения пред Общия съд, оспорвайки заключението, че всички тези мачове могат да бъдат събития от голямо значение за обществата в тези държави. Тъй като Общият съд отхвърля² техните жалби, те обжалват пред Съда на Европейския съюз.

В заключението си, съставено на днешния ден, генералният адвокат Niilo Jääskinen разглежда на първо място разпределянето на правомощията между държавите членки и Комисията, що се отнася до забраната на изключителното излъчване на събития, които имат голямо значение за обществото. Така той заключава, че съгласно Директивата единствено държавите членки са компетентни да съставят национални списъци, чиято цел е да гарантират излъчването на събития с голямо значение за обществото по безплатна телевизия. В този смисъл те разполагат с определена свобода на преценката, за да изберат мерките, които според тях са най-подходящи за постигането, в контекста на националните

¹ Директива 89/552/ЕИО на Съвета от 3 октомври 1989 година относно координирането на някои разпоредби, формулирани в действащи закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до упражняване на телевизионна дейност (ОВ L 298, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 215), съответно изменена с Директива 97/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 юни 1997 г. (ОВ L 202, стр. 60).

² Решения на Общия съд от 17 февруари 2011 г. по дела FIFA и UEFA/Комисия, ([T-385/07](#), [T-55/08](#) и [T-68/08](#)), вж. също [CP 9/11](#).

културни и социални особености, на целта на Директивата, състояща се в свободното излъчване на телевизионни предавания.

Ето защо г-н Jääskinen счита, че контролът, който Комисията е оправомощена да упражнява по отношение прилагането на правомощието за преценка на държавата членка при определяне на националните списъци, е ограничен до проверката дали е налице явна грешка в преценката. Така, от Комисията се изисква преди всичко да проверява процедурата по изготвяне на национални списъци с оглед на критериите за прозрачност и яснота и да гарантира, че избраните от държавите членки събития действително могат да се считат за имащи голямо значение за обществото. Нещо повече, Комисията трябва да гарантира, че националните списъци не предвиждат дерогация от основните свободи, която има по-широк обхват от тази, предвидена в Директивата. Също така Комисията следва да проверява националните списъци от гледна точка на общите принципи, какъвто е забраната на дискриминацията, основана на националност. Въпреки това генералният адвокат счита, че контролът от страна на Комисията трябва да бъде обективен по характер и ограничен по обхват.

В своя процес на вземане на решения обаче Комисията не трябва да се ограничава до автоматична проверка на националните списъци. Тя, напротив, е задължена в рамките на своето правомощие да съблюдава по-специално принципа на доброто управление, който е свързан със задължението да проверява внимателно и безпристрастно всички релевантни аспекти на конкретния случай. Такава проверка обаче не изключва повтарянето на идентични формулировки, съдържащи се в нейните решения, в случай че критериите, в светлината на които Комисията проверява явната грешка в преценката на държавите членки, останат непроменени.

В този контекст генералният адвокат заявява, че проверката, която Общият съд трябва да упражнява относно прилагането от страна на Комисията на правомощието ѝ за контрол, трябва също да се ограничи до проверяване дали Комисията с основание е установила или отхвърлила наличието на явна грешка, допусната от съответната държава членка.

По-нататък генералният адвокат заявява, че запазвайки за държавите членки правото да изготвят списъци със събития от голямо значение за техните общества, законодателят на Съюза е искал да обедини целта за свободно предоставяне на услуги в областта на радиотелевизионното излъчване с тази за гарантиране на правото на информация в контекста на културните различия на държавите членки (29). Така, ограничаването на тази основна свобода е било съзнателно предвидено от законодателя на Съюза като необходимо за гарантиране на достъп на широката общественост до събития от голямо значение за обществото. Като такова то трябва да се счита за обосновано и следователно пропорционално.

По отношение на довода на FIFA и на UEFA, според който ограничаването на изключителното излъчване на организирани от тях спортни събития би засегнало правото им на собственост генерален адвокат Jääskinen уточнява, че доколкото правото на собственост е свързано с излъчването на спортни събития, които не са определени нито в националното право, нито в правото на Съюза, то приложното му поле зависи в съществена степен от разпоредбите, регламентиращи неговите граници, подобно на Директивата (43). Поради това въпросната мярка не представлява пречка за правото на собственост по смисъла на Хартата на основните права.

Накрая, генералният адвокат Jääskinen предлага на Съда да потвърди, че въпреки че Световното първенство по футбол и Европейското първенство се споменават в Директивата като примери за събития от голямо значение за обществото, това не означава, че при всички положения всички спортни събития могат да бъдат включени в националния списък, независимо от интереса, който предизвикват в съответната държава членка. Споменаването на Световното първенство по футбол и на Европейското първенство в Директивата напротив означава, че когато държавата членка включи мачовете от тези турнири в

националния списък, тя не е задължена да излага в своето известие до Комисията специални мотиви относно характера им „на събития от голямо значение за обществото“.

При тези обстоятелства генерален адвокат Jääskinen счита, че Общият съд е упражнил правилно съдебната си проверка и следователно предлага на Съда да **отхвърли жалбите в тяхната цялост**.

ЗАБЕЛЕЖКА: Заключение на генералния адвокат не обвързва Съда. Задачата на генералните адвокати е да предложат на Съда, при пълна независимост, правно разрешение на делото, което им е поверено. Съдиите от Съда пристъпват към разисквания по делото. Съдебното решение ще бъде постановено на по-късна дата.

ЗАБЕЛЕЖКА: Решенията или определенията на Общия съд подлежат на обжалване пред Съда, което се ограничава само до правни въпроси. По принцип обжалването няма суспензивно действие. Ако жалбата е допустима и основателна, Съдът отменя решението на Общия съд. Когато фазата на производството позволява това, Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото. В противен случай той връща делото на Общия съд, който е обвързан с решението, постановено от Съда в рамките на обжалването.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

Пълният текст на заключенията [C-201/11 P](#), [C-204/11 P](#) et [C-205/11 P](#) е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 3708